

Kepics Mihály vagyok, a Kölcsey Gimnázium tizenegyedikes tanulója, az Országos Középiskolai Dráma Verseny harmadik helyezettje. Talán közhely, de gyerekkorom óta vonzott a színház, sőt valójában a művészetek minden formája. A színház kapcsán elsősorban az foglalkoztat, milyen sokféle módon lehet elmesélni a történeteinket: a hétköznapiakat és a különlegeseket, az örökölt sorsainkat és legfőképpen önmagunkat.

Minden a könyvtárral és a könyvekkel kezdődött még kisiskolás koromban. Nagyon szerettem olvasni és filmeket nézni, illetve esténként rádiószínházat hallgattam, így ismertem meg nagy kedvencemet, Térey János kortárs drámaíró, akinek a fordításait is nagyon kedvelem, és akiről most már a versenyen „tananyagként” kellett beszámolnom, bár nekem egyik drámaíró sem „tananyag”. Mondanom sem kell, hogy nagyon szeretek színházba járni, Nyíregyházán például Molnár Ferenc Ördöge már öt évvel ezelőtt annyira lenyűgözött, hogy én is elhatároztam, a színházi szakmában szeretném megtalálni a jövőmet. Azért is volt rám ez a darab ekkora

hatással, mert nem olcsó humorral vagy a zenés színház könnyen elragadó eszközeivel, hanem a gondolkozó ember szarkazmusával nevettegetett meg.

Kilencedikben egy kedves barátnőm szólt Budapestről, hogy a dráma OKTV-nek létezik egy „kis” változata, 14-16 éves gimnazistáknak, amire ha van egy kis kedvem, jelentkezem, mert színházjegyeket lehet kortárs előadásokra nyerni. Azt az ígéretet kaptam, hogyha már túl leszek azon az első fordulón, ahol a színháztörténetet betéve tudnom kell, akkor már a második fordulóban nyert ügyem van, hiszen kedvenc dolgomat kell megtennem: színi kritikát kell írni egy darabról. El is jutottam a döntőig, ami igazán izgalmas volt, egy ott kihúzott feladatra kellett improvizációs helyzetgyakorlatot készíteni. A tárgyi tudás mellett a kreativitásomat is kipróbálhattam, és nem vallottam szégyent az országos hetedik helyemmel.

A felkészülés során darabot is kellett választanom, én a Futótűz c. darabbal készültem, ami a háborúról és az embertelenségről szól. Az országos hetedik helyemen felbuzdulva 10. osztályban is szerettem volna kipróbálni magam. Sajnos, itt a járványhelyzet közbe szólt, de a versenyre beküldött pályamunkám, a Radnótiban látott Párnaember elemzése, nekem nagyon nagy örömet okozott. Kényes témákat feszeget a darab, de szeretem az olyan műveket, ahol a szerző aktuális problémákkal foglalkozik a szarkazmus, a fekete humor erejével.

Ennek a két „kis” dráma versenynek kellett a tapasztalata ahhoz, hogy elinduljak az idei OKTV-n a járványhelyzet ellenére is. Csatlakoztam online egy budapesti tanulócsoporthoz, együtt vettük át a színház- és drámatörténetet az antikvitástól napjainkig, miközben a magyartanárom és osztályfőnököm, Ben Slimenené Czipa Boglárka Piroska tanárnő folyamatosan feleltetett az anyagokból, javította az általam elkészített, korábbi évekből elérhető

tesztfeladatokat. Előadásokat is tartottam osztálytársaimnak, a segítségével vehettünk át olyan érettségi darabokat, mint Ibsen Nórája vagy Örkény Tóték c. alkotása.

Az idei OKTV az iskolában megírt tesztfeladattal kezdődött, három órás munkával bizonyíthattam, mennyire ismerem a drámatörténetet, de örömmre szolgált, hogy a magyar vidéki színházakkal kapcsolatban is voltak kérdések.

Még a tél folyamán Torda István Tamásné Nagy Ildikó igazgatónő keresett meg a remek hírrel, hogy az ország negyedik legjobb dolgozatával ott vagyok a középöntőben, így elkezdődhetett a második felvonás: rendezői expozét írtam Arthur Miller Salemi boszorkányok című művéből, vagyis gyakorlatilag leírtam, hogyan rendezném meg a darabot. Ez igazi szellemi kaland volt, hiszen a dráma alapos ismerete mellett a kreativitásomra is szükség volt.

Igazgatónő annyira lelkes és készséges volt velem kapcsolatban, hogy a végső simításoknál is besegített, amit külön köszönök neki. A járványhelyzet miatt az országos döntő már elmaradt, így a bíráló bizottság a két forduló pontszámai alapján hirdetett eredményt, és az első fordulóhoz képest egy helyet előre lépve országos harmadik lettem.

A versennyel első sorban a szüleimnek akartam bizonyítani, hiszen nincs annál nagyobb öröm, ha a szülő büszke lehet a gyerekére, de örülök annak is, hogy alma materemnek, a Nyíregyházi Kölcsey Ferenc Gimnáziumnak is dicsőséget hoztam. Szeretném megköszönni a felkészítést az online tanuló csoportomnak, Dr. Kiss Gabriella tanárnőnek, aki Budapestről irányította a felkészülést, de nagyon hálás vagyok a helyi „edzőimnek” is, Bodnár Jánosné tanárnőnek, aki a dráma tantárgyat tanította nekem, illetve Ben Slimenené Czipa Boglárka Piroska tanárnőnek, aki magyartanáromként irányította a munkámat.

Jövőre tizenkettedikes leszek, és természetesen újra nekivágok a versenynek, addig is befogadóként szeretném élvezni a színház és a drámairodalom minden varázsát.